

Când crivățul cu iarna...

Mihai Eminescu

Când crivățul cu iarna din nord vine în spate
Și mătură cu-aripe-i câmpii întinse late,
Când lanuri de-argint luciu pe țară se aștern,
Vânturi scutur aripi, zăpadă norii cern...

Îmi place atuncea-n scaun să stau în drept de vatră,
S-aud câinii sub garduri că scheaună și latră,
Jăratcul să-l potol, să-l sfarm cu lunge clești,
Să cuget basme mândre, poetice povești.

Pe jos să șadă fete pe țolul așternut,
Să scarmene cu mâna lâna, cu gura glume,
Iar eu s-ascult pe gânduri și să mă uit de lume,
Cu mintea s-umblu drumul poveștilor ce-aud.

Orologiul să sune - un greier amorțit -
Și cald să treacă focul prin vinele-mi distinse,
Să văd roze de aur și sărutări aprinse
În vreascuri, ce-n foc puse trăsesc des risipit,
Ca vorba unei babe mărunță, țânduroasă.
Atuncea focu-mi spune povestea-a mai frumoasă.
Din el o aud astfel cum voi să o aud
Ș-amestec celelalte cu glasul-i pâlpâit.
Și mândru-acest amestec gândirea-mi o descoasă,
O-nșiră apoi iarăși cum dânsa a voit.

Astfel gândirea-nșiră o mie de mărele -
Un șir întins și luciu dar fără de sfârșit;
Somnul m-apucă-n brațe prin gândurile mele
Și-n somn mă mai urmează a lor blând glas uimit.
Prin șirul lor ce sună, orologiul cu jele
L-aud sunând ca greier bătrân și răgușit;
În urmă tace chiar și a mamei rugăciune -
La gânduri sclipitoare un capăt ea le pune.

Ajung la ea și noaptea umbririle-i și-ntinse,
Pe fruntea ei cea dulce culeg blânde visări,
Amorul lin își moaie aripile lui stinse,
Pe ochii ei eu caut profunde sărutări -
Ea-nchide surâzândă lungi genele ei plânse
Și glasul ei e cântec în line tremurări,
Pe sâni rotunzi, albi, netezi, ea fruntea mea așează -
Adorm și ea la capu-mi surâde și veghează.